

Vacances Pagades, per a qui pugui...

2008-08-09 23:17:21

Després de diversos dies de caminar amunt i avall pels revolts de la vida, crec que podré fer una mica de descans. Ep! descansar que no vol dir vacances.

Fa més d'un any i mig que no faig vacances. I la veritat és que encara no he rebenat. Sorprenent. Tenim una concepció equivocada del treball, les vacances i la vida en general. No ens espantem, però! No pretenc revolucionar ments. Només he volgut constatar com al meu voltant he hagut de veure tothom torrat per fer vacances, per fer un petit període de *vacances pagades*. Sabeu que vol dir això: que l'empresa on hi fas feina et concedeix uns dies de descans. Per tal que puguis relaxar-te del teu stress (real o fictici). Uns dies sense dependre dels horaris laborals. I que a més a més a final de mes trobeu que us ingressen igualment la vostra necessitada nòmina. Jo no sé que és això des de fa temps.

Certament estem massa avesats a fer festes, ponts —n'hi ha que fan aqüeductes—, mentre que hi ha un gran sector social que s'arrossega per camins i treballs fatigadors. Alguns també agarren dies que no treballen. Però tampoc no els cobren. Tots girem el cap i mirem cap a l'altra banda. No cal preocupar-se per aquest desheretats de la terra. No els mirem, no els parlem, no els pensem: no existeixen. Tremolem si aquest sistema de vacances pagades falla. «Que no s'ensorri!» pensa el pare de família que necessita aquests diners per pagar factures i enguany no marxarà de vacances... no pot.

Bé, no passeu ànsia. Tot s'arreglarà ja veureu. Per fer passar el tràngol us ficaré un poema d'un dels meus poetes preferits: en Pere Quart. El poema es diu com aquest post: *Vacances Pagades*.

He decidit d'anar-me'n per sempre.

Amén. L'endemà tornaré
perquè sóc vell
i tinc els peus molt consentits,
amb inflores de poagre.

Però me'n tornaré demà passat,
rejoventit pel fàstic.
Per sempre més. Amén. L'endemà passat l'altre tornaré,
colom de raça missatgera,
com ell estúpid.
No pas tan dreturer,
ni blanc tampoc.

Emmetzinat de mites,
amb les sàrries curulles de blasfèmies,
ossut i rebegut, i lleganyós,
príncep desposseït fins del meu somni,
Job d'escaleta;
llenguatallat, sanat,
pastura de menjança.

Prendré el tren de vacances pagades.
Arrapat al topall.

::: A l'ombra de l'atzavara /// mariano arranz i muñoz :::

Vacances Pagades, per a qui pugui…

La terra que va ser la nostra herència
fuig de mi.
És un doll entre cames
que em rebutja.
Herbei, pedram:
senyals d'amor dissolts en la vergonya.

Oh terra sense cel!

Però mireu-me:
he retornat encara.
Tot sol, gairebé cec de tanta lepra.

Demà me'n vaig
—no us enganyo aquest cop.
Sí, sí: me'n vaig de quatre grapes
com el rebesavi,
per la dreuera dels contrabandistes
fins a la ratlla negra de la mort.

Salto llavors dins la tenebra encesa
on tot és estranger.
On viu, exiliat,
el Déu antic dels pares.

Del llibre *Vacances pagades*, 1960.